

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 października 2025 r.

w sprawie **M.B.**

skazanego z art. 45 i art. 47 a ustawy z 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności i in.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 16 września 2024 r., sygn. akt II AKa 27/24

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie

z 30 października 2023 r., sygn. akt II K 12/23

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z 30 października 2023 r., sygn. akt II K 12/23, uznał M.B. winnym, tego, że:

1. w okresie od bliżej nieustalonego dnia kwietnia 2020 r. do bliżej nieustalonego dnia lipca 2020 r. w C., województwa [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził do

obrotu poprzez oddanie do użytku wyroby niezgodne z zasadniczymi wymaganiami, a także wyroby podlegające oznakowaniu zgodności a nieposiadające takiego oznakowania w postaci maszyn wchodzących w skład linii rozlewniczej do produktów chemicznych przekazane firmie C. sp. z o.o. z siedzibą w K., to jest przestępstwa z art. 45 i 47a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na mocy art. 45 ustawy o systemie oceny zgodności w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył M.B. karę 200 stawek dziennych grzywny określając po myśli art. 33 § 3 k.k. wartość każdej stawki na kwotę 20 złotych;

2. w okresie od dnia 13 marca 2020 r. do dnia 17 kwietnia 2020 r. w L., województwa [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził pokrzywdzonego C. sp. z o.o. z siedzibą w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 314.340,00 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, poprzez wprowadzenie pokrzywdzonej spółki w błąd co do możliwości wywiązania się ze zobowiązania, a to stworzenia i dostawy w oznaczonym w zawartej umowie terminie i na określonych w niej warunkach kompletnej linii rozlewniczej do produktów chemicznych spełniającej wymagania norm unijnych i krajowych i posiadającej parametry techniczne w tej umowie określone, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył M.B. karę 1 roku pozbawienia wolności oraz na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od MB. na rzecz C. sp. z o.o. z siedzibą w K. obowiązek zapłaty kwoty 314 340,00 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody związanego z przypisanym oskarżonemu przestępstwem w ust. II wyroku;
3. w okresie od 30 kwietnia 2020 r. do 2 listopada 2020 r. w L., województwa [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić pokrzywdzonego C. sp. z o.o. z siedzibą w K. do niekorzystnego

rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 273.910,01 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, przez wprowadzenie pokrzywdzonej w błąd co do istnienia roszczenia objętego fakturami o numerach: [...] z 30 kwietnia 2020 r.; [...] z 30 kwietnia 2020 r.; [...]1 z 22 czerwca 2020 r.; [...]2 z 22 czerwca 2020 r.; [...]3 z dnia 13 października 2020 r.; [...]4 z 2 listopada 2020 r. w ten sposób, że wystawił nierzetelne faktury obejmujące nieistniejące zamówienie lub też zamówienie wchodzące w skład wcześniej wystawionych faktur, za które pokrzywdzona zapłaciła, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty za wystawione faktury przez pokrzywdzoną, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.; na mocy art. 294 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu M. B. karę 1 roku pozbawienia wolności;

4. w bliżej nieustalonym dniu czerwca 2020 r. w L., województwa [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził S. S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 147.186,44 zł po uprzednim wprowadzeniu pokrzywdzonej w błąd co do istnienia roszczenia objętego fakturami o numerach [...]1 z 22 czerwca 2020 r.; [...]2 z 22 czerwca 2020 r. i sprzedaży wierzytelności wynikającej z tych faktur w ramach umowy faktoringowej, wiedząc, że roszczenie w rzeczywistości nie zostało spełnione, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.; na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego M.B. na rzecz S. S.A. z siedzibą w W. obowiązek zapłaty kwoty 147 186,44 (sto czterdzieści siedem tysięcy sto osiemdziesiąt sześć 44/100) zł. tytułem obowiązku naprawienia szkody związanego z przypisanym przestępstwem w ust. V. Nadto, na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności z osobna orzeczone za zbiegające się przestępstwa wymierzył M.B. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od wskazanego wyroku apelację wniósł obrońca M.B.

Wyrokiem z 16 września 2024 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, sygn. akt II AKa 27/24 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie wywiódł obrońca oskarżonego M.B., zarzucając orzeczeniu:

1. nienależytą obsadę sądu, a mianowicie braniu udziału w wydaniu tego orzeczenia przez SSA X. Y., tj. osobę powołaną na urząd sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3), podczas gdy „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3)” (tak uchwala trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r.), co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą w myśl art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.,
2. rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c., polegające na nierzetelnym rozważeniu i pobieżnym ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu z pkt. 1 i 4 apelacji, w szczególności brak jakiegokolwiek ustosunkowania do złożonych w toku postępowania sądowego zeznań świadka A.S., z których wynika, że wpłaty przez nią dokonywane w imieniu C. Sp. z o.o. były przeznaczone także na maszyny spoza pisemnej oferty nr [...] (odpowiednio umowy nr [...]), co w świetle art. 65 § 1 i 2 k.c. podważa ustalenia faktyczne co do tego, iż strony były związane umową nr [...], a całość wpłat stanowiła zaliczkę na

zamówienie z oferty nr [...] (odpowiednio umowy nr [...]) jak wynikałoby z dokumentów księgowych (faktura VAT proforma oraz potwierdzenia przelewów), i przesądza o niewłaściwej kontroli odwoławczej zarzutów apelacji, a uchybienie to miało istotny wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do powielenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku skazującego i przyjęcia, że C. Sp. z o.o. uiściło w całości (z nadwyżką) zaliczkę i to oskarżony nie wywiązał się z wiążącej strony umowy [...], wobec czego wystawiane następnie faktury o nr: [...], [...]6, [...]1, [...]2, [...]5 oraz [...]4 odnoszą się do roszczeń nieistniejących, a w sprawie doszło do doprowadzenia (usiłowania doprowadzenia) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na szkodę spółek C. i S.,

3. rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c., polegające na nierzetelnym rozważeniu i pobieżnym ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu z pkt 5 apelacji, w szczególności brak należytego ustosunkowania się do korespondencji mailowej oraz sms-owej pomiędzy oskarżonym a A.S., z której wynika, iż poszczególne wpłaty zaliczane są na poczet bieżących zamówień, w tym na tzw. formę spoza pisemnej oferty, i że do czasu skierowania sprawy do windykacji przez oskarżonego A.S. nie kwestionowała ani tych należności, ani należytego wykonania umowy w dotychczasowym zakresie, co w świetle art. 65 § 1 i 2 k.c. podważa ustalenia faktyczne co do tego, iż strony były związane pisemną umową nr [...], a świadczenia spełnione ze strony skazanego były wadliwe, i przesądza o niewłaściwej kontroli odwoławczej zarzutów apelacji, a uchybienie to miało istotny wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do powielenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku skazującego i przyjęcia, że C. Sp. z o.o. uiściło w całości (z nadwyżką) zaliczkę i to oskarżony nie wywiązał się z wiążącej strony umowy [...], jak również że nie było podstaw do wystawienia

faktur o nr: [...], [...]6, [...]1, [...]2, [...]5 o [...]4, a w sprawie doszło do doprowadzenia (usiłowania doprowadzenia) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na szkodę spółek C. i S.,

4. rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na nierzetelnym rozważeniu i pobieżnym ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu z pkt. 3 i 6 apelacji, w szczególności brak należytego ustosunkowania do sfałszowanego dowodu w postaci dokumentu z k. 75, który przedłożony został do akt sprawy wraz z zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa, a który - niezależnie od tego, iż został przedłożony przez pełnomocnika - uwiarygadniać miał wersję wydarzeń przedstawianą przez A.S. oraz M.S. co do przedmiotu zamówienia, zwłaszcza dostarczonej maszyny 6-nalewakowej objętej fakturą nr [...]5, a w konsekwencji - wysokości należności, której mógł się domagać skazany do C. Sp. z o.o., co podważa ustalenia faktyczne co do tego, iż brak było podstaw do dochodzenia należności od C. Sp. z o.o. przewyższających dotychczasowe wpłaty spółki, i przesądza o niewłaściwej kontroli odwoławczej zarzutów apelacji, a uchybienie to miało istotny wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do powielenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku skazującego i przyjęcia, że skazany nie miał podstaw dochodzenia od C. Sp. z o.o. odnośnych należności i doszło w tym zakresie do realizacji znamion usiłowania oszustwa na szkodę C. Sp. z o.o., który był mu stawiany w pkt/ III aktu oskarżenia,
5. rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na nierzetelnym rozważeniu i pobieżnym ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu z pkt. 10 apelacji, w szczególności brak jakiegokolwiek ustosunkowania się do zarzutu, że maszyny nigdy nie zostały

procesowo zabezpieczone, w okresie pomiędzy ich dostarczeniem do zamawiającego a oględzinami biegłego były eksploatowane, serwisowane, demontowane i przenoszone w inne miejsca, a jednocześnie - jak biegły wyjaśnił w ramach ustnej opinii uzupełniającej - jego wnioski dotyczące poszczególnych elementów maszyn mogłyby być inne, gdyby znał ich konkretne zastosowanie i mógł je uruchomić podczas oględzin, co podważa wiarygodność tego środka dowodowego jako dowodu potwierdzającego wadliwość maszyn, i przesądza o niewłaściwej kontroli odwoławczej zarzutów apelacji, a uchybienie to miało istotny wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do powielenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie wadliwości dostarczonych do C. Sp. z o.o. maszyn, a w konsekwencji - co do rzekomego wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do możliwości wywiązania się z zobowiązania,

6. rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. oraz art. 207 § 1 k.p.k., polegające na nierzetelnym rozważeniu i pobieżnym ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutu z pkt 12 apelacji i przyjęcie, że obrona miała możliwość wypowiedzenia się co do ewentualnych zmian w konstrukcji maszyn na podstawie dokumentacji fotograficznej dołączonej do opinii biegłego (str. 27 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego), podczas gdy dołączone do opinii zdjęcia ukazują tylko fragmenty maszyn, zaś o tym, że okazanie oskarżonemu maszyn byłoby przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy przesądza stanowisko samego biegłego wyrażone w ramach opinii uzupełniającej, zgodnie z którym wiedza na temat funkcjonalności poszczególnych elementów maszyn mogłaby zmienić wnioski opinii, co przesądza o niewłaściwej kontroli odwoławczej zarzutów apelacji, a uchybienie to miało istotny wpływ na treść wyroku, bowiem doprowadziło do powielenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku skazującego w zakresie wadliwości

dostarczonych do C. Sp. z o.o. maszyn, a w konsekwencji - co do rzekomego wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do możliwości wywiązania się z zobowiązania;

7. z daleko posuniętej ostrożności procesowej, nawet gdyby uznać, iż apelacja obrońcy została należycie rozpoznana, a prawidłowość ustaleń faktycznych nie wymaga dalszej weryfikacji, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na jego treść, a to art. 286 § 1 k.k., poprzez błędną subsumpcję stanu faktycznego pod art. 286 § 1 k.k. (odpowiednio art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.) i przyjęcie, że w sprawie mamy do czynienia z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem, ponieważ maszyny, które działały po ich dostarczeniu do zamawiającego i były eksploatowane przez zamawiającego, w późniejszym okresie wymagały serwisowania, a zatem były wadliwe, podczas gdy sama wadliwość i konieczność serwisowania maszyn nie przesądza o braku odpowiedniego ekwiwalentu świadczenia i realizacji znamienia niekorzystnego rozporządzenia mieniem z art. 286 § 1 k.k., które należy oceniać przez pryzmat obiektywnego pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, a świadczy co najwyżej o nienależytym wykonaniu zobowiązania z art. 471 k.c. (na co zwrócono z resztą uwagę w uzasadnieniu zdania odrębnego do wyroku sądu odwoławczego).

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego w Krakowie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację, prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M.B. jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przechodząc do omówienia zarzutów podniesionych w kasacji należy zacząć od zarzutów z pkt. 1 jako zarzutu najdalej idącego, którego uwzględnienie

skutkowałoby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia w całości i to niezależnie od granic zaskarżenia. Przesłanka ta ma bowiem charakter przesłanki bezwzględnej, a co za tym idzie Sąd Najwyższy byłby zwolniony z badania jej wpływu na treść zapadłego orzeczenia.

Autor kasacji podniósł w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut dotyczący zmaterializowania się w postępowaniu odwoławczym bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w przepisie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na tym, że w składzie orzekającym sądu *ad quem* brał udział sędzia powołany na stanowisko przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zarzut ten jest chybiony.

Przechodząc do licznych w ostatnich latach poglądów doktryny na temat okoliczności związanych z wadliwością procesu nominacyjnego w kontekście nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazać należy, co następuje.

W treści kasacji jej autor powołuje się na uchwałę składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20, OSNK z. 2/2020, poz. 7), zgodnie z którą: „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” (pkt 2 uchwały)”. Zgodnie więc ze stanowiskiem zaprezentowanym w uchwale zmaterializowanie się uchybienia polegającego na nienależytej obsadzie sądu mającej wynikać z udziału w procesie nominacyjnym wymaga każdorazowo wskazania wpływu wadliwości procesu nominacyjnego na treść zaskarżonego orzeczenia. Skarżący się z tej powinności

nie wywiązał, nie wskazując w treści kasacji na jakiekolwiek okoliczności dotyczące wpływu wadliwego powołania sędziego na treść orzeczenia.

Należy mieć również na uwadze, że ww. uchwała nie ma waloru normatywnego, co wynika wprost z wyroku Trybunału Konstytucyjnego w z 20 kwietnia 2020 r., o sygn. U 2/20. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że wskazana uchwała Sądu Najwyższego jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2.

Odwołując się do stanowiska zawartego w postanowieniu Sądu Najwyższego z 23 września 2021 r., sygn. IV KZ 37/21, które Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni podziela, od strony formalnej nie ma instrumentów prawnych po stronie jakiegokolwiek organu, w tym i Sądu Najwyższego, służących do tego, by weryfikować i negować orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w aspekcie ich obowiązywania, potencjalnych intencji Trybunału w zakresie orzekania, czy wreszcie poddawać kontroli poszczególne składy sędziowskie, w których orzeczenia te były wydawane. Przechodząc dalej, do poglądów doktryny, przytoczenia wymaga treść uchwały SN z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22), w której Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Chybione okazały się też zarzuty z pkt. 2- 6 kasacji dotyczące wadliwej zdaniem skarżącego kontroli instancyjnej. Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. – których naruszenie zarzuca autor kasacji, nie może ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów

nieprawidłowej kontroli odwoławczej (poprzez sugerowanie np. "nienależytego", "niepełnego", "niewłaściwego", "nierzetelnego", "pobieżnego" rozpoznania apelacji). Analiza treści tych zarzutów wskazuje natomiast, że skarżący domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontroli apelacyjnej tj. weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu pierwszej instancji forsując subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego – co jest niedopuszczalne na tym etapie postępowania. Motywy kasacji wskazują jednoznacznie, że autor kasacji, domaga się dokonania odmiennych ustaleń faktycznych, kwestionując dokonane przez sąd I instancji i zaaprobowane przez sąd II instancji ustalenia, nie wskazując przy tym na jakiegokolwiek uchybienia sądu odwoławczego w zakresie przeprowadzonej przez ten sąd kontroli instancyjnej.

I tak, wbrew twierdzeniom autora kasacji (zarzut z pkt. 2 kasacji), sąd odwoławczy należycie odniósł się do zarzutu z pkt. 1 apelacji, uznając zarzut w części zasadny. Rozpoznając zarzut sąd odwoławczy ustosunkował się do oceny wiarygodności zeznań świadka A.S., wskazując, że zachowania A.S. poprzedzające zawarcie umowy faktoringowej - w szczególności potwierdzenie wymagalności roszczeń, które miały być przedmiotem tej umowy - mogą być rozpatrywane w kategoriach pomocy udzielonej oskarżonemu do popełnienia oszustwa na szkodę firmy S. Sp. z o.o. Sąd *ad quem* jednocześnie uznał, że ustalenia dotyczące wiedzy A.S. o zawarciu umowy faktoringu - odmienne od ustaleń Sądu Okręgowego - nie dają żadnych podstaw do tego, aby uznać - jak chciałaby tego skarżąca - że częściowo wadliwa ocena wiarygodności zeznań A.S. mogła mieć wpływ na błędne ustalenia co do wprowadzenia w błąd przedstawicieli S. Sp. z o.o. i doprowadzenia tej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wręcz przeciwnie - uznanie, że A.M. niezgodnie z prawdą potwierdziła wymagalność wierzytelności firmy oskarżonego w stosunku do C. Sp. z o.o. dodatkowo wzmacnia prawdziwość tezy o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa oszustwa na szkodę S. Sp. z o.o. Sąd odwoławczy odniósł się również do zarzutu z pkt. 5 apelacji (zarzut z pkt. 3 kasacji), dotyczącego korespondencji mailowej oraz sms-owej pomiędzy oskarżonym a A.S. W treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku sąd odwoławczy wskazał, że: „skarżąca całkowicie bezpodstawnie - wbrew treści wskazanych wyżej przepisów prawa

cywilnego - twierdzi, że nie miały znaczenia tytuły przelewów. Nawet bowiem jeżeli strony czyniły jakiekolwiek uzgodnienia dotyczące rozszerzenia umowy (co ma wynikać z korespondencji e-mailowej i SMS-owej), to decydujące znaczenie mają ostateczne oświadczenia ich woli, które należy odtwarzać w oparciu o dokumenty finansowe, jakimi są faktura VAT proforma z 13 marca 2020 r. wystawiona przez oskarżonego oraz tytuły przelewów dokonanych przez firmę C. Sp. z o.o., a odwołujących się do tej faktury proforma. Oczywiście jest przecież, że o dojściu do skutecznego prawnie porozumienia nic można wnioskować na podstawie korespondencji prowadzonej przez strony (a dokumentującej jedynie przebieg negocjacji), lecz na podstawie ostatecznego dokumentu”.

Również chybiony okazał się zarzut z pkt. 4 kasacji. Wbrew twierdzeniom autora nadzwyczajnego środka nadzwyczajnego, analiza sprawy przeprowadzona przez Sąd Najwyższy dowiodła, że kontrola instancyjna w zakresie zarzutów kwestionujących prawidłowość oceny faktury [...]5 z 13 października 2020 r. na kwotę 86.100 zł oraz wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym 29 listopada 2022 r. oraz podpisanego pisma pełnomocnika C. Sp. z o.o. z 16 listopada 2020 r., odbyła się bez zastrzeżeń. Również z treści uzasadnienia tego zarzutu wynika, że skarżący kwestionuje dokonaną na etapie pierwszoinstancyjnym ocenę dowodów, a w konsekwencji prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych.

Także w przypadku zawartych w apelacji zarzutów dotyczących stanu dostarczonych maszyn i oddalenia wniosku dowodowego o powtórzenie czynności okazania maszyn, w kontekście dołączonej do opinii biegłego dokumentacji fotograficznej (zarzuty z pkt. 5 i 6 kasacji), przeprowadzona przez sąd *ad quem* była zgodna z dyspozycją wynikającą z treści art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wskazując z jakich powodów trafne jest stwierdzenie o wadliwości maszyn oraz stwierdzające, że obrona miała możliwość ewentualnych zmian w konstrukcji maszyn na podstawie dokumentacji fotograficznej dołączonej do opinii biegłego.

Zasadny nie mógł się okazać także zarzut naruszenia prawa materialnego tj. 286 § 1 k.k. (odpowiednio art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.). Racje ma prokurator, który w odpowiedzi na kasację wskazał, że podobnie jak w przypadku zarzutów obrońcy z zakresu prawa procesowego, kasacja w tym zakresie zmierza

również do kwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji, albowiem opiera się ona na przyjęciu alternatywnej wersji zdarzenia prezentowanej przez skazanego, co jest niedopuszczane na etapie postępowania kasacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

[WB]

[r.g.]